

Sygn. akt III AUz 49/13

POSTANOWIENIE

Dnia **8 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

	PrzePrzewodniczący:	SSA Roman Skrzypek (spr.)
--	---------------------	----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu **8 marca 2013r.**

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **Wojewódzkiego Szpitala (...) w K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi**

w J.

z udziałem **zainteresowanych: Centrum Zdrowia (...) w K., NZOZ (...)– A. N. w S. oraz W. M., C. Ś., T. W., G. T. i J. T.**

o ustalenie podstawy wymiaru składek

na skutek **zażalenia wnioskodawcy na postanowienie**

Sądu Okręgowego w Krośnie

z dnia 17 stycznia 2013r. sygn. akt IV U 893/12

p o s t a n a w i a:

o d d a l i ć zażalenie .

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 17 stycznia 2013r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie na podstawie art. 103 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zmianami) oddalił wniosek o zwolnienie Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. od opłaty sądowej od apelacji. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że odwołujący nie wykazał braku dostatecznych środków na uiszczenie opłaty sądowej w kwocie 30 zł, bowiem pomimo wysokiego zadłużenia, Szpital nadal funkcjonuje, posiada więc środki na regulowanie bieżącej działalności, a nadto prowadzi kosztowne inwestycje. Sąd podkreślił, że podmioty prowadzące jakąkolwiek formę działalności na rynku, planując swoje wydatki powinny uwzględniać konieczność wygoszparowania środków na prowadzenie procesu sądowego, gdyż obowiązek uiszczenia kosztów sądowych wobec Skarbu Państwa jest co najmniej równorzędny z obowiązkiem wywiązywania się z innych zobowiązań związanych z prowadzeniem działalności.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, wnioskodawca zarzucił naruszenie art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez błędną wykładnię i przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki do zwolnienia go z obowiązku ponoszenia w całości opłaty od apelacji w niniejszej sprawie.

W ocenie wnioskodawcy fakt osiągnięcia straty na poziomie 38.891.713 zł, a także fakt istnienia zobowiązań na dzień 31 września 2012r. w kwocie 48.875.525 stanowią wystarczające przesłanki do zwolnienia od ponoszenia opłaty sądowej od apelacji. Odwołujący podkreślił również, że pomimo iż wysokość opłaty sądowej, od której zwolnienia się domaga jest niewysoka, to jednak jej wniesienie w 100 sprawach sądo –

wych zawisłych obecnie przed Sądem Okręgowym w Krośnie, stanowi znaczne obciążenie dla sytuacji finansowej Szpitala.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia i zwolnienie z obowiązku ponoszenia opłaty sądowej od apelacji w całości.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje :

Skarżący nie podważył skutecznie ustaleń i wniosków, które legły u podstaw wydania przez Sąd Okręgowy w Krośnie zaskarżonego rozstrzygnięcia, stąd też zażalenie podlega oddaleniu.

Przypomnieć należy, że stosownie do treści art. 103 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nie będącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli ta wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie. Zaakcentować należy, że zawarte sformułowanie „jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie” należy rozumieć jako obowiązek wykazania trwałej niemożności uzyskania środków na uiszczenie kosztów sądowych. Mieć na uwadze należy, że zwolnienie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych stanowi wyjątek. Regułą jest zaś ponoszenie przez strony kosztów postępowania związanych z dochodzeniem swych praw.

W niniejszej sprawie wnioskodawca dochodzi zwolnienia z ciężącego na nim obowiązku uiszczenia opłaty podstawowej od wniesionej apelacji w wysokości 30 zł. Dla wykazania zasadności złożonego w tej mierze żądania Szpital (...) w K., powołał się na trudną sytuację finansową skutkującą utratą płynności finansowej w związku z wykazaną stratą w wysokości 38.891.713,00 zł przy zobowiązaniach wynoszących 48.875.525 zł. W zażaleniu, podtrzymując twierdzenia zwarte we wniosku

o zwolnienie z opłaty wnioskodawca podkreślił – odnosząc się do stanowiska Sądu Okręgowego zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, iż koszty pensji zatrudnionych pracowników zostały przez

niego zabezpieczone, gdyż są to koszty bieżącej działalności, które mógł on przewidzieć, a dalej, że zwolnienie z opłaty sądowej umożliwi mu obronę swych praw przed sądem.

Oceniając zasadność zarzutów zażalenia mieć na uwadze należy, że rzeczywistość gospodarcza wymaga od podmiotów prowadzących jakąkolwiek formę działalności na rynku, w tym od tych których działalność nie jest nastawiona na uzyskiwanie zysku, dysponowanie określonymi środkami finansowymi, a dalej ich rozmyślne wydatkowanie. Planując zaś swoje wydatki jednostki te - przewidując realizację swoich praw przed sądem - powinny uwzględniać także konieczność wygospodarowania środków na prowadzenie procesu sądowego. Planowanie bowiem wydatków bez uwzględnienia tej zasady, ocenione być musi jako dokonane z naruszeniem zasady równoważności w traktowaniu powinności finansowych przez zobowiązanego, gdyż obowiązek uiszczania kosztów sądowych wobec Skarbu Państwa jest co najmniej równorzędny z obowiązkiem wywiązywania się z innych zobowiązań związanych z prowadzeniem działalności. Stąd też koszty dochodzenia praw przed sądem powinny być wkalkulowane w koszty prowadzonej działalności i uwzględnione przy planowaniu wydatków. Tymczasem z treści zażalenia wnioskodawcy nie wynika, aby w jakikolwiek sposób zabezpieczył on - planując swoje wydatki - sumy na ewentualne koszty sądowe związane z koniecznością dochodzenia swych praw przed sądem. Sama zaś okoliczność, że działalność Szpitala przynosi stratę, nie może powodować, że wszczęte z jego inicjatywy postępowanie prowadzone będzie na koszt Skarbu Państwa, tym bardziej, że koszt ten kształtuje się na poziomie opłaty podstawowej.

Sąd Apelacyjny uznał, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił sytuację finansową wnioskodawcy w aspekcie możliwości uiszczenia przez niego przedmiotowej opłaty sądowej.

Z tych też względów orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc.